

לשכוח את תווי פניך

מאנגלית: אורית נוימאיר פוטשניק

רק עד שייעלם מהסיגריה אור אחרון

רק עד שייעלם מהסיגריה אור אחרון,
ברגע הקטן, בסוף אותן שניות שקטות,
דומם, דומם, נופל האפר על המרצפות
ואור הלהבה לרגע חד כמו פגיון.
מוזר איך מתערבב הג'ז מתוך הסקסופון,
עם הצללים הנשברים, רוקדים על הקירות,
ארשה אז לדמותך לצוף מכל החלומות
ולעלות, לזרם בכל נימי הזכרון.
ואז – היה שלום, חלום אשר תם והיה.
אוכל לשכח את תוי פניך, את כלם,
ואת דמותך אז לסלק לטהום הנשיה.
רק החיוך עוד כאן, ומלותיך לעולם
ישארו. זה זמן שבו השמש נטויה.
על הגבעה שלך אחרי שכבר שקעה בים.

אם אגלה בלאט, פתאום, לגמרי באקראי

אם אגלה, בלאט, פתאום, לגמרי באקראי:
 אתה איננו עוד וגם לנצח לא תשוב.
 שכני בחשמלית אויז עתון אל מול עיני,
 ובעמוד האחורי, אני רואה, כתוב:
 בהצטלבות של השדרה בצדדי היום
 פנת רחוב פלוני – כן העתון מלא מידע –
 עבר בחפזון בכביש עובר ושב פתאום,
 ונהרג. האיש הזה הוא במקרה אתה.
 אני אז לא אבכה בקול כי לא אוכל לבכות
 בקול כאן, מול זרים גמורים, ולא לספק כפי.
 במקום כל זאת אשב, אצפה בשקט באורות
 התחנה שנסתפים, חולפים אל מול פני.
 או שארים עינים ואקרא ברב עיון
 על קרמים לעצוב שער ועל ציוד גנון.

כחול הזקן

פִּתְחָתָּ אֶת דֹּלֶת זוֹ הָאֶסּוּרָה לָךְ, הִיחִידָה.
אִז הִכְנָסִי עִכְשָׁו, רְאִי, עֲבוּר דָּבָר זָעִיר
נִבְגָּדָת. אֵין קִלְחָת, אֵין כָּאן שׁוֹם אוֹצֵר נֶחֱפֵא,
לֹא תִמְצָאִי מֵרָאָה קְרִיסְטָלִית, אֵין שְׁקוּף בְּהִיר
שֶׁל הָאֱמֶת, וְאֵין כָּאן שׁוֹם רְאִשֵׁי נָשִׁים טְבוּחוֹת
בְּגִלְל הַחֲמֻדָּנוֹת. אֵין מְצוּקָה וְאֵין עֲגָמָה.
הַבִּיטִי שׁוֹב הַיָּטֵב בְּשִׁתִּי עֵינַיִךְ הַפְּקוּחוֹת –
הַחֲדָר רִיק, מְלֵא קוֹרִים, אֶבֶק, בְּלִי נֶחֱמָה.
וּבְכָל זֹאת הוּא יָקָר לִי, וְשִׁמְרֹתִי עַל חֲדָרִי
שְׁלֹא אֶהְיָה מְכָר כְּלִיל, לְכָל עוֹבֵר וְשָׁב,
וְאֵת מִבְּלִי מְשִׁים זְהֻמָּת, חֲלָלָתָ אֶת אוֹצְרִי
כְּשֶׁהִתְגַּנְּבָתָּ הַלֵּילָה וְחֻצִּית כֵּךְ אֶת הַסֵּף.
אֵל דְּמוּת פְּנִיךָ לֹא אֲבִיט עוֹד פַּעַם, אֲוֹתֵר.
הַחֲדָר הוּא שְׁלֵךְ. אֲנִי אֲמָצָא מְקוֹם אַחֵר.